

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **A. H.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2020, č. j. KUJI 103012/2020, sp. zn. 602/2020 OOSC/183,

takto:

- I. Žaloba se v části směřující proti výroku I. rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 26. 10. 2020, č. j. KUJI 103012/2020, odmítá.
- II. Ve zbytku se žaloba zamítá.
- III. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Velké Meziříčí (dále jen „městský úřad“), usnesením ze dne 18. 6. 2020, č. j. DOP/41607/2020-troja/596/2020 (dále jen „usnesení“) zastavil řízení o žádosti o prodloužení lhůty k písemnému vyjádření žalobce podané dne 17. 6. 2020, neboť se jednalo opakovanou žádost, která se stala zjevně bezpředmětnou. Městský úřad dále rozhodnutím ze dne 2. 7. 2020, č. j. DOP/35290/2020-troja/596/2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), shledal žalobce vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), spáchaného porušením § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Toho se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 9. 1. 2020 ve 13:59 řídil vozidlo Seat Toledo, RZ X, v obci Velké Meziříčí, v ulici Karlov, na kruhovém objezdu u obchodního domu Kaufland, a nebyl za jízdy na sedadle připoután bezpečnostním pásem. Za toto jednání uložil městský úřad žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zrušil prvně jmenované usnesení městského úřadu ze dne 18. 6. 2020. Současně zamítl odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 2. 7. 2020, a toto rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

II. Obsah žaloby

3. Proti napadenému rozhodnutí se žalobce bránil žalobou. Má za to, že v přestupkovém řízení nebyl řádně a úplně zjištěn skutkový stav. Správní orgán se nevypořádal se všemi tvrzeními a námitkami žalobce.
4. Dle žalobce nebylo v řízení bezpečně prokázáno, že nebyl za jízdy na sedadle připoután bezpečnostním pásem. Provedené dokazování bylo naprosto nedostatečné. Za dané situace nemohl být žalobce uznán vinným ze spáchání daného přestupku. Žalobce danou skutečnost popíral po celou dobu řízení, přičemž navrhoval důkazy, které mohly prokázat jeho nevinu. Ty však nebyly správními orgány provedeny. Odůvodnění napadených rozhodnutí jsou založena na domněnkách a nepodložených tvrzeních.
5. Dále se správní orgán nevypořádal s námitkami proti protokolování výpovědi svědků (zasahujících policistů). Žalobce během správního řízení namítal, že správní orgán upravil svědecké výpovědi svědků v protokolu tak, aby z nich nebyla patrná nejistota, s jakou předvolaní svědkové odpovídali na položené otázky. Správní orgán výrazným způsobem zasáhl do výpovědi svědků a zatížil řízení těžkou vadou, kterou nelze zhojit. Žalobce proto navrhuje, aby soud napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V průběhu jednání bylo vyjasněno, že žalobce navrhuje zrušit napadené rozhodnutí v rozsahu obou výroků. Dále doplnil, že vytýkaná pochybení činí rozhodnutí správních orgánů nicotnými.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný považuje za dostatečně prokazané, že žalobce nebyl při jízdě připoután bezpečnostním pásem. Žalovaný se s danými námitkami dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Žalobce po celou dobu řízení setrval v postoji, že policisté nemohli vidět, že není připoután. Žalobce pak poukazoval na drobné odchylky ve

výpovědích policistů. Žalovaný však tyto rozdíly nepovažuje za natolik podstatné, aby způsobovaly nevěrohodnost svědeckých výpovědí.

7. Návrhy na výslech svědků, o kterých není zřejmé, že byli na místě přítomni, jakož i návrh na rekonstrukci situace či příbrání znalce, žalovaný nepovažuje za důkazy, které by pomohly ke zjištění skutkového stavu. Provedení těchto důkazů by nebylo v souladu se zásadou hospodárnosti řízení. Žalovaný je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je věcně správné a zákonné. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). V části směřující proti výroku I. napadeného rozhodnutí je žaloba nepřipustná.
9. Podle § 70 písm. c) s. ř. s. *ze soudního přezkoumávání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem*. Takovým úkonem je i usnesení městského úřadu o žádosti žalobce o prodloužení lhůty k písemnému vyjádření, které bylo výrokem I. napadeného rozhodnutí zrušeno.
10. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže je návrh podle tohoto zákona nepřipustný. Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřipustná, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno. Jelikož na výrok I. napadeného rozhodnutí dopadá kompetenční vyluka dle § 70 písm. c) s. ř. s., krajský soud žalobu v této části odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
11. Ve zbytku žaloba **není** důvodná.
12. Soud nejprve zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí zcela jistě není nicotné, jak žalobce namítl při jednání. Nicotnost je totiž důsledkem toliko nejzávažnějších vad rozhodnutí, kvůli kterým je za rozhodnutí vůbec nelze považovat (absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost správního orgánu, neurčitost či nesmyslnost rozhodnutí, požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné atd.). Takovými rozhodnutí správních orgánů v nynější věci zjevně netrpí.
13. Stěžejní žalobní námitkou je, že správní orgány dostatečně neprokázaly, že na daném místě a v daný čas nebyl žalobce při jízdě připoután bezpečnostním pásem. Zdejší soud si nejdříve dovoluje uvést závěry z ustálené judikatury týkající se obdobných případů (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27, ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 – 46, ze dne 21. 12. 2020, č. j. 7 As 279/2019 – 23, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 4. 2019, č. j. 22 A 78/2016 – 25).
14. Přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem se řadí mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem, byť se obvykle jedná o obtížně zachytitelné jednání. Jelikož takový přestupek obvykle nebývá obrazově zdokumentován, věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz jeho spáchání. Rozporuje-li řidič spáchání takového přestupku, musí být policisté vyslechnuti jako svědci a obviněný, popř. jeho zástupce, musí mít možnost klást jim při výslechu otázky. Úřední záznam k prokázání viny nestačí.
15. V nyní posuzované věci žalovaný těmito požadavkům dostál. Obsahem spisového materiálu je mj. oznámení o přestupku ze dne 9. 1. 2020, úřední záznam ze dne 9. 1. 2020 a protokol o ústním jednání ze dne 27. 5. 2020, k němuž byli jako svědci předvoláni zasahující policisté. Ti byli na ústním jednání vyslechnuti, přičemž žalobce dostal možnost položit jim při výslechu otázky. Žalobce této možnosti využil.

16. Co se týče hodnocení výpovědi zasahujících policistů, vyplývá z ustálené judikatury následující. Policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.
17. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policistů vyvstanou zejména tehdy, má-li policista s obviněným z přestupku nějaký osobní vztah. Objektivita výpovědi policistů je narušena i v případě, že po zastavení vozidla byla provedena přehnaně horlivá a rozsáhlá kontrola, aniž by k tomu byl rozumný důvod.
18. Pro učinění kvalifikovaného závěru o tom, zda řidič během jízdy skutečně nebyl připoután bezpečnostním pásem, je nutné brát v úvahu všechny relevantní okolnosti daného případu, a není možné vycházet pouze z tvrzení policistů, že řidič nebyl připoután, aniž by byly brány v úvahu další faktory, jako je např. doba, po kterou policisté vůz viděli, vzdálenost, úhel, kvalita výhledu, dopravní situace, přibližná rychlost vozidla, viditelnost a další relevantní podmínky, ale rovněž bezrozpornost ve výpovědích policistů, jejich podrobnost a další relevantní skutečnosti. Za rozpory ve výpovědích, které jsou způsobitelné otrást věrohodností policistů jako svědků, pak lze označit pouze rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoliv nepodstatné detaily.
19. Ani nález Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, uvedená judikatorní východiska nijak nezpochybňuje. Naopak Ústavní soud ve shodě s nimi zdůraznil povinnost důkladného posouzení věrohodnosti i celkového hodnocení svědeckých výpovědí policistů, při nichž nelze opomenout, existuje-li pochybnost o jejich nezainteresovanosti na výsledku řízení.
20. V nyní posuzované věci se výpovědi policistů významně liší v jediné věci, a to v odpovědích na otázku, jaká je vzdálenost mezi kruhovým objezdem, kde policisté žalobce spatřili při jízdě bez připoutání bezpečnostním pásem, a čerpací stanicí, kde došlo k provedení kontroly. Svědek S. vypověděl, že se jedná o vzdálenost 250 metrů. Svědek P. vypověděl, že se jedná o vzdálenost 800 metrů, přičemž ve skutečnosti se dle výsledků dokazování před soudem jedná o vzdálenost cca 1,3 km. Městský úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že se jedná o vzdálenost těsně nad 1 kilometr. Krajský soud má však za to, že odhad uvedené vzdálenosti ze strany policistů (za situace, kdy není sporu o místě spáchání přestupku a místě kontroly) není podstatnou okolností přestupkového děje. Nejedná se tudíž o vážný rozpor, který by mohl otrást věrohodností výpovědi svědků. Skutkový děj popsali zasahující policisté ve shodě.
21. Svědek S. vypověděl, že dne 9. 1. 2020 kolem 14. hodiny během služby řídil služební vozidlo. Ve vozidle s ním byl kolega P., který byl velitel hlídky. Se služebním vozidlem chtěli vjet na kruhový objezd z ulice Františkov, přičemž zastavili na hraně kruhového objezdu. Z tohoto místa viděli, že po kruhovém objezdu jede vozidlo, které řídí žalobce. Jednalo se o stříbrný Seat. Ve chvíli, kdy řidič projížděl kolem služebního vozidla, viděl svědek na vzdálenost asi 3 až 3,5 metru, že řidič není připoután bezpečnostním pásem. O tomto se s kolegou slovně ujistili. Stříbrné vozidlo pokračovalo z kruhového objezdu do ulice Karlov. Za stříbrným vozidlem jelo ještě jedno vozidlo, za kterým se napojili se služebním vozidlem. Na ulici Karlov nebyl pro zastavení vozidla prostor. Za dalším

kruhovým objezdem zastavilo vozidlo na čerpací stanici. Jak vozidlo zastavovalo, stiskli výstražná světla modré barvy společně s červeným nápisem STOP. Svědek přistoupil k řidiči a provedl kontrolu. Žalobce s přestupkem nesouhlasil. Svědek na místě sepsal oznámení přestupku. Žalobce se odmítl vyjádřit a rovněž odmítl oznámení přestupku podepsat. Ve vozidle žalobce se nacházela slečna ve věku 13 až 15 let. Žalobce uvedl, že to je jeho dcera.

22. Svědek P. vypověděl, že dne 9. 1. 2020 vykonával službu s kolegou S. Svědek byl ve vozidle jako velitel hlídky a kolega jako řidič. Před 14. hodinou přijížděli ve služebním vozidle na kruhový objezd od ulice Františkov. Na kruhovém objezdu dávali přednost projíždějícím autům. Svědek viděl, jak po kruhovém objezdu jede šedý Seat. Jakmile vozidlo přejelo před služebním vozidlem kolmo, tak spatřil, že žalobce není připoután bezpečnostním pásem. S kolegou se o tomto ujistili. Rozhodli se, že vozidlo zastaví a provedou silniční kontrolu. Než vjeli na kruhový objezd, dali přednost ještě jednomu vozidlu. Za vozidly pokračovali až k čerpací stanici. Tam řidiče zastavili pomocí výstražných světel. Kolega šel k řidiči. Svědek situaci sledoval za vozidlem žalobce. Během kontroly provedl svědek kontrolu technického stavu vozidla. Žalobce s přestupkem nesouhlasil. Ve vozidle žalobce se nacházela mladá žena, která dle řidiče byla jeho dcera.
23. Poté co svědkové popsali situaci z vlastní perspektivy, odpovídali na otázky správního orgánu a žalobce. Kromě výše uvedeného rozporu v odhadu vzdálenosti, neshledal zdejší soud v odpovědích na položené otázky rozpory. Z hlediska hodnocení svědeckých výpovědí zasahujících policistů tak má zdejší soud za to, že správní orgány v posuzované věci dostály výše uvedeným požadavkům ustálené judikatury.
24. Nadto lze dodat, že oba policisté při odpovědi na otázku uvedli, že žalobce osobně neznají. Žalobce toto nerozporeval. Žalobce rovněž nenamítal, že by byla provedena přehnaně horlivá a rozsáhlá kontrola. Oba policisté odpověděli, že kontrola trvala přibližně 20 minut. Skutečnost, kterou žalobce uvedl až v průběhu jednání, tedy že by policisté měli být odměňováni v závislosti na výši uložených pokut, je pouze nepodloženou spekulací žalobce.
25. Dle zdejšího soudu byl tedy závěr, že žalobce nebyl na daném místě a v daný čas při jízdě připoután bezpečnostním pásem, dostatečně prokázán. Policisté sledovali z nájezdu na kruhový objezd žalobce ve vozidle jedoucím po kruhovém objezdu, a to ze vzdálenosti cca 3 – 3,5 m. Tím je prakticky vyvrácena obrana žalobce, že nepřipoutání bezpečnostním pásem nemohli policisté ze svého vozidla vidět. Opak dle krajského soudu nevyplývá ani z fotografií, které žalobce pořídil v místě spáchání přestupku a jimiž byl při jednání proveden důkaz.
26. Žalobce nicméně rovněž namítá, že městský úřad upravil svědecké výpovědi svědků v protokolu k jeho tíži. Tato námitka je samozřejmě významná, neboť z výše uvedeného je zřejmé, že svědectví policistů je v dané věci stěžejním důkazem. A jak žalovaný, tak zdejší soud, jsou při přezkumu prvostupňového rozhodnutí odkázáni na protokol o ústním jednání.
27. Podle § 18 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.

28. Podle § 18 odst. 3 správního řádu *protokol podepisuje oprávněná úřední osoba, popřípadě osoba, která byla pověřena sepsáním protokolu, a dále všechny osoby, které se jednání nebo provedení úkonu zúčastnily. Odepření podpisu, důvody odepření a námitky proti obsahu protokolu se v protokolu zaznamenají.*
29. K povaze protokolu podle § 18 správního řádu uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 3. 2017, č. j. 7 As 146/2016 – 29, že „*Protokol o ústním jednání je veřejnou listinou... Jelikož je protokol veřejnou listinou, v souladu s presumpcí správnosti veřejných listin je třeba jeho obsah považovat za pravdivý, není-li dokázán opak. Presumovaná pravdivost obsahu se vztahuje pouze k zachycenému průběhu procesního úkonu správního orgánu, tj. např. kdo byl jednání přítomen, jakého poučení se mu dostalo, jaké mu byly kladeny otázky nebo jak na ně bylo odpovězeno. Neosvědčuje však pravdivost samotných tvrzení, které při jednání zúčastněné osoby uvedou. Účastník řízení není zbaven obrany proti veřejné listině. Musí ovšem tvrdit, že její obsah není správný. Zároveň o svém tvrzení nese důkazní břemeno. Je na něm a v jeho zájmu, aby dokázal opak (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 7. 2002, sp. zn. IV. ÚS 682/2000, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2737/2012).“*
30. Z protokolu o ústním jednání ze dne 27. 5. 2020 vyplývá, že žalobce odmítl podepsat protokol o výpovědi svědka S. Žalobce k výpovědi svědka uvedl, že výpověď svědka v zásadních momentech neodpovídá výpovědi zapsané úřední osobou, na což žalobce několikrát upozorňoval, když svědek uváděl stav věci nejistě, tyto skutečnosti však nejsou zaznamenány v protokolu. Protokol o výpovědi svědka P. pak žalobce podepsal. Žalobce měl k výpovědi svědka uvést, že nemá co dodat. Toto vyjádření však odmítl podepsat.
31. Žalovaný k dané námitce na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že „*Z protokolu o ústním jednání, jakož i z vyjádření správního orgánu I. stupně však nevyplývá, že by k něčemu takovému došlo. Protokol o výpovědi svědků je správním orgánem I. stupně sepsán a svědky podepsán, čímž svědci stvrdili, že jsou jejich výpovědi zaznamenány správně. Nelze proto přisvědčit odvolateli, že by bylo řízení jakkoli jednostranně vedeno. V rámci ústního jednání se odvolatel ptal svědků na otázky, kterými se snažil prokázat nevěrohodnost či nesoulad jejich výpovědí. Některé otázky však vůbec nesouvisely se spáchaným skutkem (např. co měla za oblečení osoba sedící na místě spolujezdce, otázky na hodnocení pracovní činnosti či odměňování, apod.). Krajský úřad proto nenabyl dojmu, že by ústní jednání přineslo zkreslené či jednostranné informace v neprospěch odvolatele. Rovněž není zřejmé, že by výpovědi svědků byly nějak favorizovány. Výpovědi svědků byly ve vzájemném souladu a odpovídají i dalším listinám ze spisového materiálu.“*
32. S tímto závěrem žalovaného se zdejší soud plně ztotožňuje. Nadto lze uvést, že ze závěrečného vyjádření žalobce v rámci ústního jednání vyplývá, že žalobce věcně polemizuje s výpověďmi policistů tak, jak jsou v protokolech zaznamenány.
33. Žalobce dle protokolu, který podepsal, na ústním jednání mj. uvedl, že „*Je přinejmenším zarážející, že svědci shodně uvádí, že řidič nebyl připoután, přesto ho nezastavili bezprostředně, ale zastavili ho až na již zmiňované čerpací stanici MOL, kde rovněž vypovídají rozporuplně. Je zarážející, že svědci, kteří mají být znalí v oblasti, kterou zajišťují, neví, kde je možné v úseku kruhový objezd Kaufland – čerpací stanice MOL zastavit vozidla. Tento úsek, to můžeme zjistit podle mapy měří rozhodně více jak uvádí svědek 1 250 m, druhý 800 m. Toto zavdává jednoznačně důvod, že svědci si nebyli a nejsou jistí, jestli se daný skutek stal. Poněvadž kdyby se stal, tak by rozhodně byli povinni dle služebního zákona zastavit vozidlo neprodleně po*

spáchání přestupku. Je pozoruhodné, že oba dva si jasně vybavují, jak byl řidič oblečen, ale neví okolnosti spolujezdce případně projíždějících aut.“

34. Obdobně žalobce činí ve vyjádření ze dne 24. 6. 2020, které bylo městskému úřadu doručeno dne 26. 6. 2020. Žalobce na str. 3 dokonce výpovědi svědků cituje tak, jak jsou v protokolech zaznamenány, přičemž s nimi tedy věcně polemizuje.
35. Dle zdejšího soudu tak žalobce nejenže neprokázal, že by k úpravě protokolů městským úřadem došlo, ale svými vyjádřeními naopak potvrzuje, že protokoly o výpovědích svědků odpovídají tomu, co svědkové v rámci ústního jednání skutečně uvedli. Na konkrétní rozpory mezi skutečnou výpovědí policistů a obsahem protokolu žalobce nepoukázal ani při jednání na výslovný dotaz soudu; zdůraznil toliko obecně nejistotu policistů v odpovědích a jiné dílčí vady protokolace (chybějící záznam, že jednání bylo přerušeno na žádost žalobce, chybějící záznam o tom, že se k jednání dostavil vedoucí městského úřadu).
36. Následně se zdejší soud zabýval námitkou neprovedení žalobcem navrhnutých důkazů. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce ve vyjádření ze dne 24. 6. 2020 vznesl následující návrhy na dokazování: 1) svědecké výpovědi P. S. a J. D., 2) rekonstrukce situace v místě spáchaného přestupku a 3) přibrání znalce na zkoumání a prokázání sledování bezpečnostního pásu.
37. Žalobce v žalobě uvedl, že navrnutí svědkové mohli prokázat, jak byl žalobce dne 9. 1. 2020 v době před zastavením na čerpací stanici oblečen. Žalobce uvádí, že zasahující policisté nemohli vidět, jak byl oblečen za jízdy na kruhovém objezdu. Tvrzení svědka S., že žalobce měl světlé tričko a šedou mikinu, a tvrzení svědka P., že žalobce měl bílé tričko a šedý svetr, žalobce považuje za nepravdivá a účelová.
38. Městský úřad k tomuto v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že se jedná o nadbytečný úkon, neboť se v daném případě řeší přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem, nikoliv jaké oblečení měl žalobce v daný den na sobě. Žádný z navrhnutých svědků nebyl přítomen na místě zastavení vozidla a kontroly řidiče. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že návrh na předvolání svědků, kteří nebyli na místě spáchání přestupku přítomni, a to pouze za účelem sdělení, co měl žalobce v den spáchání přestupku na sobě, nelze považovat za účelné pro zjištění skutkového stavu.
39. Zdejší soud se s tímto ztotožňuje. Zasahující policisté popsali oblečení žalobce ve shodě. Navíc policisté neviděli žalobce pouze na zmiňovaném kruhovém objezdu, ale rovněž na místě kontroly. Jak oba policisté uvedli, žalobce během kontroly vystoupil z auta. Policisté tak na čerpací stanici mohli zcela zřetelně vidět, jak je žalobce oblečen. Lze si jen stěží představit, že by se žalobce za jízdy v tak krátkém úseku svléknul z tmavého oblečení a následně si oblékl dvě vrstvy oblečení světlého. Žalobce navíc neuvádí, jak mohli navrnutí svědkové vidět, co měl při jízdě po kruhovém objezdu a dále ulicí Karlov k čerpací stanici MOL na sobě. Je zřejmé, že ve vozidle žalobce se v danou dobu nevyskytovali. To žalobce ani netvrdí. Policisté ve shodě uvedli, že ve vozidle žalobce se kromě žalobce v danou dobu vyskytovala pouze mladá dívka.
40. Co se týče neprovedení zbylých žalobcem navrhnutých důkazů, žalobce svou argumentaci v žalobě více nerozvinul. Jestliže tedy zdejší soud již výše učinil závěr, že bylo dostatečně prokázáno, že žalobce nebyl na daném místě a v daný čas při jízdě připoután bezpečnostním pásem, lze obecně uvést, že i zde se soud ztotožňuje s tím, že provedení daných důkazů by bylo nadbytečné. Nelze pak zapomínat, že i přestupkové řízení se řídí

principem efektivity (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 20).

V. Závěr a náklady řízení

41. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu v části směřující proti výroku I. napadeného rozhodnutí odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a ve zbytku jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly a jejich náhradu ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 15. prosince 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce